

indrømme, at, selv om det er Sommer, er det meget ubehageligt, for ikke at tale om, naar det er Vinter. De Redskaber, der bruges der, ere saa forældede, at jeg kunde fristes til at sige, at man vist gjorde vel i at gemme dem paa et Museum, og dog er alligevel Trafikken derovre slet ikke ganske ubetydelig, især naar det er Markedsdag eller Dyrskue. Det er blevet mig fortalt fra paalidelig Kilde, at der ved saadanne Lejligheder færgeres 1,000 à 1,200 Mennesker og Kreaturer over paa en Dag, og til andre Tider kan der færgeres mellem 60 og 70 Befordringer derover paa en og samme Dag, og det med disse daarlige Pramme. Og dersom der nu ikke var en særdeles dygtig Færgemand eller Forpagter der ved Sundstedet, var det næsten ikke til at finde Rede i. Der er ofte meget stærk Trængsel for at komme over, og der maa undertiden ventes i adskillige Timer.

Jeg finder derfor Anledning til at henvende Opmærksomheden paa, at i Anordningen af 23de Juni 1812, hvor det indskræpes, at Færgesejeren, Færgemanden, har Eneret til at færge fra den ene Side af Fjorden til den anden, og det forbydes strengt at færge over i en Mils Afstand under meget strenge Bøder; findes der ogsaa en Bestemmelse til, som lyder omtrent saaledes: Dog skal Postvæsenet have Ret til at afslutte Forening med hvilken som helst for at komme over Fjorden, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, om det ikke kunde være hensigtsmæssigt, at dette sidste Punktum: Dog har Postvæsenet Ret til at afslutte Overenskomst med hvilken som helst for at komme over Fjorden paa hvilket som helst Sted, kom til at gælde for alle de Beboere, der ere bosatte baade paa Mors og i Thy. Kunde det ske, var den øjeblikkelige Nød maaske afhjulpen paa saadanne Dage. Men selv om denne Begæring bliver opfyldt, vil jeg haabe, at det ikke skal komme til at vare ret længe, før man imødekommer Beboernes videre Ønsker; thi jeg tør forsikre, at det højeste Ønske, Beboerne oppe i de Egne har, er, at Færgen i en meget nær Fremtid maa blive afløst af en Pontonbro. Jeg ved, at der i Ministeriet er udarbejdet Overslag over Bygningen af en saadan Bro, ligesom der ogsaa er udarbejdet Overslag over Udgifterne til dens aarlige Drift, og jeg tror at vide, at ved Affattelsen af Finanslovforslaget for 1901—1902 var et saadant Overslag forelagt Ministeren. Jeg tror at vide det, men om det passer, tør jeg ikke bestemt paastaa, men er det rigtigt, tør man vel slutte, at

saa ere Forarbejderne vel gjorte, og det er da mit Haab, at der i en meget nær Fremtid maa blive begyndt paa Bygningen af en saadan Bro.

N. I. Jensen: Det er kedeligt nok, at jeg for tredie Gang skal vende tilbage til dette Spørgsmaal om den kgl. Kommissarius's og Amtmanden over Bornholms Forhold til Loven af 5te Marts 1845. Jeg troede nu ellers, at der var gjort Rede nok for dette, men jeg kan ikke andet — efter den Udtalelse, som den meget ærede Finansminister forleden Dag fremkom med — end sige nogle Ord endnu om den Sag. Den ærede Finansminister mente, at denne Klage havde faaet forkert Adresse. Nu kan det gerne være, at der er noget i det, men hvis Klagen har faaet en forkert Adresse, saa er den meget ærede Finansminister meddelagtig i denne Brøde, for det var Finansudvalget, som havde dette Andragende til Behandling i Fjor, og det henviste Andragendet her til Tinget, og Tinget vedtog efter Udvalgets Forslag Indstillingen til Ministeren for offentlige Arbejder; og har Klagen altsaa faaet en forkert Adresse, saa er det Finansudvalget med dets daværende Ordfører, den nuværende Finansminister, der har givet Anvisning dertil eller fulgt Andragerne. (*A. Nielsen:* Det var Ordføreren for Andragenderne). Ja, Ordføreren for Andragenderne er jo igen noget andet; ham har jeg nu ikke tænkt særlig at beskæftige mig med. Jeg ved meget vel og husker meget godt, at den forrige Minister for offentlige Arbejder ogsaa henviste Klagen til Indenrigsministeren, og jeg husker ogsaa meget godt, at Ordføreren for Andragenderne kom i Tanker om, at Andragendet rettelig burde adresseres til Indenrigsministeren. Jeg kan nu imidlertid ikke rigtig anerkende dette, for da det er en Jernbanesag, det drejer sig om, og da Jernbanesager høre under Ministeren for offentlige Arbejder, kan det ikke afvises, at Ministeren for offentlige Arbejder dog skulde have med Sagen at gøre. Dernæst ved jeg ikke andet, end at den kongelige Kommissarius ogsaa hører ind under Ministeren for offentlige Arbejder, og den kgl. Kommissarius er i dette Tilfælde skubbet helt til Side, og han var netop den første, hvis Adfærd skulde paatales, for det var hans Skyld og efter hans Paalæg, at Bornholms Amtmand gik hen og forkastede disse to Taksatorer, som Amdtsraadet havde valgt, og valgte to ny. Men det er altsaa dette Forhold, med Hensyn til hvilket jeg ikke